

DEAN

#1 New York Times Bestseller Yazarından  
Bir Gerilim Romanı

KOONTZ

ROMAN

SESSİZ

Çeviri  
Cem Özdemir

KÖŞE

pórtakal

# pörtakal

**SESSİZ KÖŞE**  
DEAN KOONTZ

**EDİTÖR**  
Tuğçe İnceoğlu

**ISBN**

ISBN: 978-975-2468-53-5



9 789752 468535

**PORTAKAL KİTAP**

Cağaloğlu, Hocapaşa Mahallesi  
Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C  
Fatih / İstanbul  
T. 0212 511 24 24  
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık  
Sertifika N° 12755

**PORTAKAL KİTAP | 28**  
Roman | 21

**KAPAK / İÇ TASARIM**  
Barış Şehri / Tamer Turp

**1. BASKI**  
Şubat 2018, İstanbul

**BASKI VE CİLT**  
Çağlayan Basım Yayın A.Ş.  
Sarnıç yolu No:7  
Gaziemir / İzmir  
Tel: (0232) 274 22 15  
Sertifika No: 11314

www.portakalkitap.com  
portakal@portakalkitap.com

/portakalkitap  
 /KitapPortakal

## YAYIN HAKLARI

© *Silent Corner* orijinal adıyla Dean Koontz'un kaleme aldığı ve InkWell Management Literary Agency tarafından temsil edilen bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla anlaşmalı olarak Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. ve Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

**Sessiz Köşe:** Şebekeden tamamen silinen ve hiçbir teknoloji tarafından takip edilememesine rağmen rahatlıkla hareket edip interneti kullananların sessiz köşede olduğu söylenir.



BİRİNCİ BÖLÜM

**UÇUR BENİ**

Jane Hawk gecenin serinliğinde uyandığında bir anlığına nerede olduğunu hatırlayamadı ama her zamanki gibi battal boy çift kişilik bir yatakta uzanıyordu ve şayet yalnız seyahat ediyorsa eşinin başını koyacağı yastığın altındaki tabancası yanı başındaydı. Dizel motorun gürlemesi ve lastiklerin asfalta sürtünmesiyle çıkan vınlama ile eyaletlerarası otoyol üzerinde bir otelde bulunduğunu ve günlerden Pazartesi olduğunu hatırladı.

Yatağın bir başındaki saatin üzerinde parlayan açık yeşil sayılar, üzücü ama beklenen haberi taşıyor; sabahın 4.15'i olduğunu gösteriyordu. Bu; sekiz saatlik uykusunu alamayacağı kadar erken, yeniden uykuya dalma hayali kuramayacağı kadar geçti.

Bir süre olduğu yerde uzanıp kaybettiklerini düşündü. Oysa acı geçmişine üzerine kafa yormayacağına dair kendine söz vermişti. Artık eskisine nazaran buna daha az vakit ayırıyordu ama şimdi bir kez daha yitirdiklerini düşünmesiyle katettiği söylenebilecek yol da ellerinden kayıp gitmişti.

Üzerindekileri değiştirdikten sonra tabancasını alıp banyoya girdi. Kapıyı kapatıp, önceki gece silahını kontrol ettikten sonra yatak odasından taşıdığı düz sırtlı sandalyeyi kapının arkasına dayayarak, kilidi sağlamlaştırdı.

Temizlik hizmetleri pek işliyormuş gibi görünmüyordu, nitekim lavabonun üzerindeki köşede bir örümcek eserin dairesel ve sarmal yapıları kendi elinden daha büyük bir alanı kaplıyordu. Saat on birde yatağa girdiğinde ağdan sarkan tek şey çırpınan bir güveydi. Gece boyunca hayvan bir güve kabuğuna dönüşmüş, oyuk cesedi şeffaflaşmış, kadife tozlarından yoksun kalan kanatları kırılğan bir yapıya bürünüp çatlamıştı. Karnı tok örümcek şimdi yakaladığı daha cılız bir çift gümüş

böceğinin üzerinde bekliyordu ama kısa süre içerisinde incecik ağından ördüğü mezbahasına bir parçanın daha düşeceğinden emindi.

Dışarıdan, sokak lambasından süzülen ışık, banyonun bir çocuğun bile giremeyeceği kadar ufak, dandik penceresindeki buzlu camda parlıyordu. Pencerenin bu boyutu olası bir tehlike hâlinde Jane'in de kaçışını engelleyecekti.

Jane tabancasını klozetin kapalı kapağına koydu ve sentetik kumaştan duş perdesini kapatmadan yıkandı. Akan su iki yıldızlı bir tesisten beklemeyeceği kadar sıcaktı ve kemikleriyle kaslarında biriken sızılanı eritti; yine de sıcacık suyun altında dilediği kadar oyalanamayacağını biliyordu.

## 2

Süet kayışlarla bedeni saran omuz takımı, kendi etrafında dönebilen ara parçaları bulunan bir tabanca kılıfıyla bir de yedek şarjör bölmesine sahipti. Silahı sol kolunun hemen altından sarkıyor, özel olarak dikilmiş spor ceketinin içinde eşi benzeri olmayan bir gizliliğe olanak sağlıyordu.

Takıma bağlı yedek şarjör dışında, ceketinin ceplerinde de iki tane taşıyor; tabancadakilerle birlikte toplam kırk mermiyle hareket ediyordu. Ancak kırk merminin de yetmeyeceği günler gelebilirdi. Artık arkasında bir desteği de yoktu, her şey sarpa sardığında köşedeki minibüsten çıkacak bir ekibe sahip değildi. O günler şu an için, belki de sonsuza kadar geride kalmıştı. Bitmek bilmeyecek bir çatışmaya göre silahlanamazdı. Ne olursa olsun, kırk merminin yetmeyeceği bir senaryoda ne seksen ne de sekiz yüz merminin lafı edilebilirdi zaten. Yeteneklerini ve dayanıklılığını düşünüp kendini kandırmıyordu.

Yanındaki iki bavulu Ford Escape'e taşıdı, bagaj kapağını kaldırıp valizlerini yerleştirdikten sonra aracı kilitledi.

Henüz doğmayan güneş birkaç ışınını yeryüzüne bahşetmeye başlamıştı. Batıda alçalan parlak, gümüşü ay, ışığı o kadar yansıtıyordu ki, kraterlerinin oluşturduğu gölgeler bulanıklaşıp yok olmuştu. Sanki

katı bir nesne değil, gece karanlığında gökyüzünde açılmış bir deliğe benziyordu; kusursuz ve tehlikeli ışınlar bambaşka bir evrenden süzülüyor gibiydi.

Motelin ofisine dönüp oda anahtarını teslim etti. Resepsiyonun arkasında duran kafası tıraşlı, çenesi sakallı adam sanki gerçekten umurundaymışçasına her şeyin istediği gibi olup olmadığını sordu.

Az kalsın, *Banyodaki o kadar böceği düşünürsek, misafirlerin çoğu böcek bilimci herhâlde*, diyecekti. Ama adamın yanından, zihninde kendisini duşta hayal edebileceği daha akılda kalıcı bir görüntü bırakarak ayrılmak istememişti.

“Evet, her şey iyiydi,” deyip oradan ayrıldı.

Motele giriş yaparken tüm ödemeyi nakit yapmış ve kimlik olarak sahte ehliyetlerinden birini kullanmıştı. Buna istinaden, Sacramentolu Lucy Aimes biraz önce tesisi terk etmişti.

Erken baharın çeşit çeşit uçan böcekleri, üstü örtülü yürüme yolunun tavanına monte edilmiş lambaların metal çerçevelerine çarpıyor; ince bacaklarının abartılı gölgeleri aydınlanmış beton zeminde dans ediyordu.

Motelin hemen yanında, aynı işletmeye ait restorana yürürken güvenlik kameralarının bilincindeydi ama hiçbirine direkt bakmamaya özen gösterdi. Bu gözetim kaçınılmaz bir hâl almıştı. Hem başını yakabilecek kameralar; sadece havalimanlarında, tren istasyonlarında ve diğer önemli merkezlerde türünün son örneği anlık yüz tanıma yazılımlarıyla çalışan bilgisayarlara bağlı olanlardı. Bu yüzden uçtuğu günler artık geride kalmıştı. Her yere arabayla gidiyordu.

Bu olaylar patlak verdiği uzun saçlı, doğal bir sarışındı. Şimdiye çok daha kısa saçlara sahip bir esmer olmuştu. Yine de bu tür değişimler, doğru kişiler tarafından aranırken yüz tanıma yazılımlarını kandıramazdı. Hiç istemediği bir dikkati de üzerinde toplayacak bariz bir kılık değiştirme yöntemine başvuramayacağı için, bu otomatiğe bağlanmış tespit sistemlerinden kaçmak için yüzünün şeklini veya hatlarındaki eşsiz ayrıntıları değiştirecek bir şey yapması da mümkün değildi.

## 3

Üç yumurtalı peynirli bir omlet, iki dilim pastırma, sosis, kızarmış ekmek için ekstra tereyağı, el değmemiş ev yapımı patates kızartması ve portakal suyu yerine kahve. Protein almak için elinden geleni yapıyor ama kendisini miskin ve aptal hissettirdiği için fazla karbonhidrattan kaçınıyordu. Aldığı yağlarsa pek umurunda değildi, çünkü damar sertleşmesi için en az yirmi yıl daha hayatta kalması gerekiyordu.

Garson kahvesini yeniden doldurmaya geldi. Otuzlu yaşlarında, solmuş çiçeğe benzer bir güzelliğe sahip, sanki hayat her gün bıkmak usanmak bilmeden onu yontup ağartmışçasına zayıf ve solgundu.

“Philadelphia’da olanları duydun mu?”

“Bu sefer ne olmuş?”

“Özel bir jet uçağı dört şeritte de insanların kontak kapattığı sabah trafiğinin üstüne düşmüş. Televizyonda uçağın yakıtla dolu olduğunu söylüyorlar. Otobanın neredeyse iki kilometresi alev almış, bir köprü tamamen çökmüş, arabalarla kamyonlar patlıyormuş, insanlar da bu keşmekeşin içinde sıkışıp kalmış. Korkunç! Mutfakta bir televizyonu-muz var ama insanın bakmaya içi el vermiyor. Miden bulanıyor. Tüm bunları Tanrı için yaptıklarını söylemişler ama bu şeytanlıktan başka bir şey değil. Ne yapacağız biz böyle?”

“Bilmiyorum,” dedi Jane.

“Kimsenin bildiğini sanmıyorum.”

“Ben de hiç sanmıyorum.”

Garson mutfağa dönerken Jane de kahvaltısını bitirdi. Öyle ki haberlere bakıp iştahının kaçmasına izin verse, boğazından bir gün bile yemek geçmezdi.



## 4

Siyah Ford Escape sıradan bir jip gibi görünse de kaportasının altı sırlarla doluydu ve kapısında HİZMET VE KORUMA ARACI yazan tüm araçlardan daha sağlamdı.

İki hafta kadar önce Jane, Meksika uluslararası sınırının hemen karşısındaki Nogales, Arizona’da nakit ödeyerek bu aracı satın almıştı. Amerika’da çalınan arabaya Meksika’da yeni bir plaka eklenmiş, beygir gücü artırılmış ve satış için ABD’ye geri getirilmişti.

Satıcının galerisi eski bir at çiftliğinden kalan bir dizi ahırdan oluşuyordu. Adam hiçbir zaman katalogunu sergilemiyor, fatura kesmiyor veya vergi ödemiordu. İstek üzerine Kanada’dan plakalar getirtmiş ve British Columbia bölgesinde yer alan Motorlu Araçlar Departmanı’ndan meşruiyeti garantili ruhsat sağlamıştı.

Şafak söktüğünde Jane hâlâ Arizona’daydı ve Eyaletlerarası 8 Otoyolu üzerinden batıya doğru yol alıyordu. Gece solmuştu. Güneş arkasından ağır ağır ufku temizlerken, yükseklerde süzülen tüylü sirüs bulutları mercan kırmızısı rengini almadan tüm pembeliğiyle göğü selamlıyor; gökyüzü güçlenerek artan maviliğe kendini teslim ediyordu.

Kimi zaman uzun yolculuklarda müzik dinlemek isterdi; Bach, Beethoven, Brahms, Mozart, Chopin, Liszt. Bu sabah sessizliği arzuluyordu ama. Nitekim mevcut ruh hâli düşünüldüğünde dünyanın en güzel şarkıları bile kulağını tırmalardı.

Gün doğumunun üzerinden altmış kilometre geçtikten sonra eyalet sınırını aşarak en güneyden Kaliforniya’ya girdi. Sonraki bir saat boyunca yükseklerde seyreden bembeyaz bulutlar alçaldı, sıkıştı ve birleşerek gri bir bütün oluşturdu. Bir saat daha geçtikten sonra gökyüzü artık çok daha kalabalık, kabarık ve karanlıktı.

Cleveland Ulusal Ormanları’nın batı sınırı yakınlarındaki Alpine şehrinde otobandan çıktı, burada General Gordon Lambert ile karısı yaşıyordu. Jane önceki akşam eskimesine rağmen işlevselliğini hiç kaybetmeyen, detaylı şehir haritalarının bulunduğu spiralli kitabına başvurmuştu. Bu yüzden evi nasıl bulacağını avucuyla koymuş gibi biliyordu.

Ford Escape'e Meksika'da yapılan diğer modifiyelerin dışında araçtaki GPS de tamamen kaldırılmış, uydu ve diğer yöntemler aracılığıyla konumunu sürekli takip etmeye olanak sağlayan vericisi çıkarılmıştı. Direksiyonu her çevirdiğinde sürdüğü araç herkese ve her şeye haber verecekse şebekeden tamamen silinmenin de bir manası yoktu.

Yağmur gün ışığı kadar doğal olsa da, doğa hiçbir kasta göre işlemese de Jane yaklaşan fırtınada kötülük seziyordu. Zaten son zamanlarda, hiç mantıklı hissettirmemesine rağmen, içindeki doğa sevgisi derinden hissettiği bir sezgiyle sınıyor; sanki doğa aşâğılık ve yıkıcı emellere sahip kuruluşlarla insanlığa karşı bir olmuş gibi hissettiriyordu.

## 5

Alpine'da on dört bin ruh nefes alıp veriyor ve bunlardan bir kısmı kadere kesin inanıyordu. Üç yüzden daha azı ise Kumeeyaay Kızılderililerinin Viejas kabilesindendi ve Viejas Kumarhanesi'ni işletiyorlardı. Jane'in şans gerektiren oyunlara ilgisi yoktu. Hayat zaten geçen her dakika atılan bir zara bağlıydı ve Jane daha fazla kumarı kaldıramazdı.

Etrafı yeşilini hiç kaybetmeyen çam ve meşe ağaçlarıyla süslenmiş iş merkezi, sınır şehrin tarihî dokusuna uygundu. Bölgedeki bazı binalar Eski Batı döneminde inşa edilmişse de, nispeten yeni inşaatların bu mimari tarzı ne denli başarıyla taşıdığı sorgulanabilirdi. Her taraftaki antika dükkânlar, sanat galerileri, hediyelik eşya mağazaları ve restoranlar, kumarhaneye kadar uzanan ve yıl boyunca süregelen turizmi işaret ediyordu.

Ülkenin sekizinci büyük şehri San Diego, buraya sadece elli kilometre uzaklıkta ve beş yüz metre alçaktaydı. Bir milyon insanın birbirine bu kadar yakında yaşadığı her yerde, kalabalığın önemli bir kısmı daha az vızıldama duyacağı bir yer için kovandan kaçmaya ihtiyaç duyuyordu.

Beyaz ahşap kaplamalı, siyah panjurlu Lambert konutu Alpine'in en uçtaki kenar bölgelerinden birinde, iki dönümlük arazide konumlandırılmıştı. Ön bahçesi kazık çitlerle çevrelenmiş, verandası hasır

sandalyelerle süslenmişti. Evin kuzeydoğu köşesindeki direkte göndere kadar çekilmiş kırmızı beyaz bayrak esintiyle dalgalanıyor, elli yıldızlı kantonu gerilerek karamsar gökyüzüne selam veriyordu.

Dahası saatte kırk kilometrelik hız sınırı Jane'in evi gizlice gözli-yormuş gibi görünmeden ağır ağır etrafı taramasına olanak sağlamıştı. Olağan dışı hiçbir şey gözüne ilişmedi. Ancak Gwyneth Lambert ile paylaştığı bağ yüzünden buraya gelebileceğini tahmin etseler, görünmez olacak kadar iyi saklanacaklarından emindi.

Dört evin daha yanından geçtikten sonra çıkmaz sokağın sonu geldi. Oradan dönüp, geldiği tarafa bakacak şekilde Escape'i şeridin kenarına park etti.

Bir tepenin yamacına inşa edilen bu evler El Capitan Gölü manzarasıyla ödüllendirilmişti. Jane toprak bir patika üzerinden ormanlık alanı geçti ve ardından ağaçsız bir yeşillikte, yaz ortasında bir buğday kadar altın rengine bürünecek taze çimenlerin üzerinden yürüdü. Kıyıya vardığında güneyle ilerleyip gölü inceledi. El Capitan Gölü, buruş buruş çamaşırlara benzeyen bulutların durgun yüzüne yansımalarıyla uysal ama düzensiz görünüyordu. Sol tarafındaki evlere de aynı özenle bakıp sanki burada yaşamak istermişçesine bir süre seyretti.

Her bir evin etrafındaki çitler, arazilerin yalnızca tepenin yamacında düzleştirilmiş bölgelerden oluştuğunu gösteriyordu. Lambert evinin ön bahçesinde görülen çitler de ara vermeksizin dört bir yanı sarıyordu.

Onların evine doğru yol almadan önce iki konutun daha arkasından geçti ve ardından yokuşu tırmandı. Evin arka bahçe kapısı basit bir mandalla kilitlenmişti. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra gözünü pencerelere dikti; güneşlikler iki yana çekilmiş, stor perdeler sonuna kadar kaldırılarak karanlık bulutlar arasından süzülen iç karartıcı gün ışığı olabildiğince içeri alınmaya çalışılmıştı.

Göl manzarasını seyreden ya da kendisi için tetikte bekleyen kim-senin olmadığından emindi artık. Kendisini iyice hazırlayıp evi saran beyaz kazıkları takip ederek yürüdü. Bulutlar alçalıp bayrağın hışırtısını kuvvetlendiren esinti hafif hafif ya yağmur ya da gölün sularının koku-sunu burnuna taşıırken verandanın merdivenlerinden çıktı ve zili çaldı.

Kısa süre sonra oldukça zayıf, çekici, ellili yaşlarında bir kadın kapıyı açtı. Üzerinde kot pantolon, bir kazak ve dizine kadar uzanan, oya işi çileklerle süslenmiş bir önlük vardı.

“Bayan Lambert?” dedi Jane.

“Buyurun?”

“Size konuk olmamı sağlayacağımı umduğum bir bağ var aramızda.”

Gwyneth Lambert kaşlarını kaldırıp yarım bir gülümsemeye karşılık verince, “İkimiz de denizcilerle evliyiz,” dedi Jane.

“Bağ dediğin böyle olur işte! Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Söylemesi zor ama aynı zamanda ikimiz de dul kaldık. Üstelik ben bu işin arkasında aynı kişilerin olduğunu düşünüyorum.”

## 6

Evin mutfağına portakal kokusu hâkimdi. Gwyn Lambert sanki bir fırıncı edasıyla o kadar fazla sayıda mandalina ve çikolatalı kek yapıyordu ki, tuttuğu yasin en keskin acılarına karşı kendini korumak amacıyla bir uğraş edindiğini varsaymamak imkânsızdı.

Tezgâhta dokuz tepsi, hepsinde yarım düzine pişmiş minik kekler streç filme sarılmış; komşulara ve dostlara götürülmek üzere hazırlanmıştı. Onuncu tepsideki hâlâ ılık hamur işleri küçük yemek masasında dinleniyor, yeni bir tepsi de fırının içinde mükemmelleşmeyi bekliyordu.

Gwyn, arkasında hiçbir belirti bırakmadan harikalar yaratan o etkileyici mutfak ustalarından biriydi. Lavaboda ne bir kirli karıştırma kabı ne de bulaşık vardı. Tezgâhında saçılmış unlar yoktu; yerde hiçbir kırıntıya, bir tutam toza bile rastlamak mümkün değildi.

Minik keki kibarca reddettikten sonra, bir kupa dolusu sert kahveyi kabul etti Jane. Ev sahibesiyle küçük yemek masasında karşılıklı otururken, kahvenin hoş kokusu ağır ağır burnuna seyreliyordu.

“Nick’inin yarbay olduğunu mu söylemiştin?” diye sordu Gwyn.

Jane bu sefer gerçek ismini kullanmıştı. Gwyn ile arasındaki bağ, bu ziyaretin gizli kalmasını gerektiriyordu. Mevcut şartlar altında başka

bir denizci karısına da güvenemeyecekse, kimseye güvenmesi mümkün olamazdı.

“Albaydı,” diye düzeltti Jane. “Gümüş kartal takıyordu.”

“Daha otuz iki yaşında mı? Böylesi bir azimle yürüyen biri vaktinden önce yıldızlara da kavuşurdu.”

Gwyn’in kocası Gordon korgeneralidi, taşıdığı üç yıldızla deniz kuvvetlerindeki en yüksek rütbenin bir altında yer alıyordu.

“Nick’te Donanma Madalyası ve DDS dışında göğsünü dolduracak daha bir sürü madalya vardı,” dedi Jane. Donanma Madalyası, Şeref Madalyası’nın bir basamak altındaydı. Mütevazılığı içinden gelen Nick hiçbir zaman madalyaları ve başarıları hakkında konuşmasa da, Jane arada sırada onunla övünme ihtiyacı hissediyor; bu dünyada var olduğunu ve varlığının dünyayı daha iyi bir yer yaptığını vurgulamak istiyordu. “Onu dört ay önce kaybettim, altı yıldır evliyedik.”

“Ah canım!” dedi Gwyn. “Sen de bir çocuk gelin miydin yoksa?”

“İlgisi yok. Evlendiğimizde yirmi bir yaşındaydım. Düğün ben Quantico’dan mezun olup Büro’ya girdikten bir hafta sonra olmuştu.”

Gwyn şaşırması görünüyordu.

“FBI’da mı çalışıyorsun?”

“Geri dönersem evet. Şu an süresiz izindeyim. Nick ile Quantico’da bir Savaş Geliştirme Eğitimi görevi sırasında tanıştık. Ama o bana gelmedi, ben ona gittim. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi ve ben de istediğimi alma konusunda keçi gibi inatçıyım.” Göğsünün sıkıştığını ve sesinin titrediğini hissettiğinde şaşırdı. “Bu dört ay bazen dört yıl gibi geliyor, sonra da sadece dört saat gibi...” Bu dikkatsizliğini fark ettiği gibi endişelendi. “Of, çok özür dilerim. Senin kaybın çok daha taze...”

Özrü eliyle reddettikten sonra, gözlerinde dökülmemiş yaşlarla Gwyn, “Biz evlendikten bir yıl sonra, sanırım 83’tü, teröristlerin denizci kışlasını patlatıp iki yüz yirmi kişiyi öldürdüğü sırada Beyrut’taydı Gordie. Zaten hep kötü ve tehlikeli bir yerlerdeydi, aklımdan binlerce kez öldüğünü geçirmiştim. Bir gün mavi giymiş askerler kapıyı çalıp kara haberi getirdiğinde bu kadar düşündüğüm için hazır olurum sanıyordum. Ama buna... Bu şekilde olmasına hiç hazır değildim,” dedi.

Haberlere göre, bundan iki hafta kadar önce bir Cumartesi günü, karısı markete gittikten sonra Gordon; evi saran çitlerdeki arka kapıdan çıkıp yamaçtan inerek göl kıyısına yürümüştü. Elinde kısa namlulu bir pompalı vardı. Suyun kenarına oturmuş, sırtını otlarla kaplı bir banka dayamıştı. Kısa namlulu olduğu için tetiği rahatlıkla çekebilmişti. Göldeki kayıkçılar onu kendini ağzından vururken seyretmişti.

Gwyn alışverişten geldiğinde caddenin polis arabalarıyla dolduğunu, ön kapılarının açık olduğunu görmüş ve hayatının sonsuza kadar değişeceğini sezmişti.

“Müsaadenle bir şey sormak istiyorum,” dedi Jane.

“Canım yanıyor ama tamamen tükenmiş sayılmam, sorabilirsin.”

“Göle bir başkasıyla birlikte gitmiş olma ihtimali var mı?”

“Hayır, yok. Yan komşumuz tek başına olduğunu ve elinde bir şey taşıdığını görmüş ama onun bir silah olduğunu anlayamamış.”

“Peki olaya tanık olan kayıkçılar, hepsi aklandı mı?”

Gwyn şaşkın görünüyordu.

“Neden aklandı mı?”

“Belki kocan biriyle buluşmaya çıkmıştı. Belki pompalıyı kendini korumak için almıştı.”

“Bunun bir cinayet olabileceğini mi söylüyorsun? Olamaz. Bölgede dört tekne varmış. En az yarım düzine insan olaya tanık olmuş.”

Jane sıradaki sorusunu yöneltmek istemiyordu. Çünkü bu, Lambert hanesindeki evliliğin sıkıntıda olabileceğini ima edebilirdi.

“Kocan... Gordon’ın bunalımda olduğunu söyleyebilir miyiz?”

“Hayır, asla! Bazı insanlar kolayca umudunu tüketir. Gordie hayatı boyunca ona sarıldı, iyimserliğin kitabını yazmıştı.”

“Aynı Nick,” dedi Jane. “Karşısına çıkan tüm sorunlara bir görev olarak bakar, görevlere de bayılırdı.”

“Seninki nasıl oldu canım? Yani nasıl kaybettin kocanı?”

“Ben yemek yapıyordum, o da tuvalete gitti. Dönmediğini fark ettiğimde onu tüm kıyafetleriyle küvetin içinde oturmuş bir hâlde buldum. Çatışma bıçağını, Ka-Bar’ı kullanmıştı. Boynunu o kadar derinden kesmişti ki şahdamarını paramparça etmişti.”

## 7

El Niño’da nemli bir kış hüküm sürüyordu, son beş yılın en yağışlı ikinci mevsimiydi; aradaki senelerde görülen sıradan yağmurların ardından ortaya çıkan bu iklim bozukluğu eyaletteki kuraklığa da bir son vermişti. Pencerelere vuran sabah güneşi sanki akşam karanlığı çöküyormuşçasına yerini loş bir aydınlığa bırakmıştı. Cam gibi pürüzsüz görünen göl şimdi beyaz beneklerle dalgalanıyor, esinti sanki yaklaşan fırtınanın gölgesinde pinekleyen dev bir yılan gibi suyu tartıyordu.

Gwyn pişmiş kekleri fırından çıkarıp tepsiyi soğuması için tezgâhın üzerine koyarken, duvardaki saatin tik-takları da her saniye daha güçlü duyuluyor gibiydi. Geçen bir ay boyunca, her türden saat Jane’e düzenli aralıklarla işkence etmişti. Arada sırada kol saatinin belli belirsiz tik-taklarını duyduğunu sanıyordu. Bu bir raddede o kadar can sıkıcı olmuştu ki, onu kolundan çıkarıp arabanın torpidosuna atmıştı. Eğer bir motelde olsa saati odanın diğer ucuna taşır, bir daha gerekene kadar tekli koltuğun minderinin en derinlerine gömerdi. Vakti azalsa bile, sürekli ve ısrarla bunun kendisine hatırlatılmasını istemiyordu.

Gwyn ikisi için taze kahve doldururken Jane de bir merakını daha gidermek istedi.

“Gordon geride bir not bıraktı mı?”

“Ne bir not ne bir SMS ne de sesli bir mesaj. Acaba bıraksa daha iyi mi olurdu, yoksa bırakmadığı için sevinmeli miyim bilemiyorum,” dedikten sonra demliği kahve makinesine geri koydu Gwyn ve tekrar sandalyesine oturdu.

Jane bir kez daha saati duymazdan gelmeye çalıştı, gittikçe artan sesi kesinlikle hayal ürünü olmalıydı.

“Yatak odasındaki şifonyerde bir defterle kalem tutarım. Nick oraya son bir veda notu yazmış, tabii aklımı bu şekilde düşünebilecek kadar zorlayabilirsen.” Bu cümlelerdeki esrarengizlik, aklına her geldiğinde kalbinin odacıklarını donduruyordu. Ezberden okudu. “*Benim bir sorunum var. Gerekli. Çok ama çok gerekli. Mutlaka ölmem gerekli...*”

Gwyn kahve bardağını alıp ağzına götürdü. Ama bir yudum dahi almadan geri koydu.

“Çok tuhaf değil mi?”

“Çok tuhaf. Polisle adli tabip de aynı şekilde düşünmüş. İlk cümle gayet yerinde, titiz bitişik el yazısıyla yazılmış. Ancak devam ettikçe diğerleri dağılmış, sanki elini kontrol etmekte zorlanmış gibi...”

Gittikçe kararan güne dalgın gözlerle bakıp ânın sessizliğini paylaştılar; ardından Gwyn, “Ne kadar dayanılmaz... Onu bulan sen olmuşsun bir de!” dedi.

Doğrusu bu tespiti bir cevap gerektirmiyordu. Yine de tavandaki desenlerden yansıyan ışığın bardaktaki kahvenin üzerinde oluşturduğu şekillerde geleceğinin okunabileceği düşüncesiyle Jane söze başladı.

“Amerika’daki intihar oranları geçtiğimiz yüzyılda yüz bin insanda on buçuğa kadar geriledi. Ancak geçen yirmi yılda tarih boyunca kabul edilen oran olan on iki buçuk seviyesine yükseldi. Önceki yıl Nisan’dan bu yana ise bu sayı tırmanmaya başladı. Yıl sonu geldiğinde, yıllık sonuç yüz bin insanda on dört intihardı. Yani bu da normal seviyede yıllık üç bin sekiz yüzün üzerinde vaka demek. Yükselen oranlara göre ise buna dört bin beş yüzden fazla intihar *daha* eklendiği anlamına geliyor. Öğrendiğim kadarıyla bu yılın ilk üç ayında söz konusu oranda on beş buçuk seviyelerine ulaşmış durumdayız. 31 Aralık geldiğinde, tarihî normların üzerine neredeyse sekiz bin dört yüz intihar daha eklenecek.”

Sayıları Gwyn’e aktarıırken, bir taraftan da bunun üzerinde yeniden kafa patlattı ama hâlâ elindeki verilerden ne çıkaracağını veya söz konusu hususun neden Nick’in ölümüyle bu kadar ilgili göründüğünü anlayamıyordu. Başını kaldırdığında Gwyn’in öncekine nazaran çok daha parlak ve ilgili gözlerle kendisine baktığını gördü.

“Tatlım bu konuda detaylı bir araştırma yaptığını mı anlatıyorsun bana? Hem de ne araştırma yapmışsın! Anlattıklarından daha fazlası da var, yanılmıyorum değil mi?”

Çok ama çok daha fazlası vardı ama Jane gereğinden fazlasını paylaşıp dul Lambert’ı da tehlike altında bırakamazdı.

Yine de Gwyn üzerine gitti.

“Pis numaraların fink attığı bir tür soğuk savaşa geri döndüğümüzü söyleme sakın. O fazladan sekiz bin dört yüz intihardaki asker sayısı çok mu?”



“Oldukça fazlalar ama aşırı olduğunu da söyleyemem. Farklı meslek dalları arasında eşit bir dağılım söz konusu. Doktorlar, avukatlar, öğretmenler, polisler, gazeteciler... İşin tuhaf yanı hepsinin sıra dışı intiharlar olması. Hepsi de hiçbir depresyon, duygusal sorun veya maddi zorluk geçmişi bulunmayan, başarılı ve hayatından memnun insanlar. İntihara meyilli kişilerde görülen standart profillerin hiçbirine uymuyorlar.”

Kuvvetli bir rüzgâr evi döverken sanki biri kilitli olup olmadığını kontrol etmek için kolundan tutup bir ileri bir geri sarsıyormuşçasına kapıları titretti.

Kadının yüzü umutla pembeleşirken, Jane’in daha önce görmediği bir canlılık gözlerine yerleşti.

“Yani sen şimdi Gordie’nin... Onun madde etkisi altında olabileceğini mi söylüyorsun? Pompalıyla gölün kenarına inerken ne yaptığını bilmiyor muydu? Böyle bir ihtimal...”

“Bilmiyorum Gwyn. Bir araya getirecek çok ufak, minicik parçalar bulabildim sadece. Henüz ne anlama geldiklerini, hatta bir anlama gelip gelmediklerini bile bilmiyorum.” Kahvesine uzandı ama yeterince içmişti. “Geçtiğimiz yıl içerisinde Gordon’ın kendini iyi hissetmediği bir dönem olmuş muydu?”

“Bir sefer soğuk algınlığı belki. Bir dişinde apse olmuş, bir de kanal tedavisi görmüştü.”

“Baş dönmesi belirtileri var mıydı? Zihinsel bir karmaşa? Baş ağrısı?”

“Gordie baş ağrısı çeken bir adam değildi. Hatta kendisini yavaşlatacak hiçbir şeye tahammülü yoktu.”

“Bu seferki unutulacak gibi değil ama. Gerçekten çok sağlam bir migren. Işıkların olağan dışı parlaması, görüşün bozulması...” Söylediklerinin onda bir şeyler çağrıştırdığını fark edince, “Ne zamandı Gwyn?” diye sordu.

“Geçen Eylül’de Wegas’taki YOK, *Ya Olursa Konferansı*’nda.”

“Nedir bu *Ya Olursa*?”

“Gernsback Enstitüsü dört gün boyunca fütürist ve bilim kurgu yazarlarını bir panelde buluşturup ulusal savunma konusunda alışılmışın dışında düşünceleri için onları zorluyor. Mesela şu an üzerine eğilmemek

de bundan bir yıl sonra, on yıl, yirmi yıl sonra düşündüğümüzden çok daha büyük olabilecek tehditler neler?”

Bir elini ağzına götürdü, kaşları çatılmıştı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Jane.

Gwyn omuzlarını silkip, “Hayır,” dedi. “Bir anlığına bu konuda konuşmamın doğru olup olmayacağını düşündüm. Ama büyük bir sır değil sonuçta. Neticede geçen yıllar boyunca bu konu basında epey yer aldı. Enstitü farklı alanlardan, hizmet veren tüm kuvvetlerden rütbeli askerler, en önemli bilim insanları, büyük savunma kuruluşlarından mühendisler gibi ileri görüşlü dört yüz kişiyi panelleri dinleyip sorular sorması için davet ediyor. Çok büyük bir olay aslında. Eşlere de kapıları açık... Biz kadınlar olarak akşam yemeklerine ve sosyal etkinliklere katılıyoruz, toplantılara girmiyoruz. Herhangi bir şekilde rüşvet olarak düşünme ama.”

“Düşünmedim zaten.”

“Enstitü kâr amacı gütmeyen, apolitik bir vakıf. Savunma sanayii ile herhangi bir bağlantısı yok. Davet aldığın zaman da yolculuk ve konaklama masraflarını kendin karşılamam gerekiyor. Gordie beni üç konferansa götürmüştü. Çok seviyordu.”

“Ama geçen seneki etkinlikte kötü bir migren ağrısı mı çekti?”

“Hayatındaki ilk migreniydi. Üçüncü günün sabahında, neredeyse altı saat boyunca yataktan kalkamadı. Sürekli resepsiyonu arayıp bir doktor istemesi için ısrar ettim ama Gordie’ye göre bir mermi yarısından aşağısını iyileşmesi için kendi hâline bırakmam gerekiyordu. Erkeklerin sürekli kendilerine bir şeyler kanıtlanma konusunda nasıl olduklarını bilirsin.”

Jane belleğinde beliren bir anıyla canlandı.

“Nick ahşap işleriyle uğraşırken keski kayıp elini kesmişti. En az dört beş dikiş gerekiyordu ama yarasını temizledi, Neosporin sürüp doldurdu ve bantla sıkıca birleştirdi. Ben kan kaybından öleceğini ya da elini kaybedeceğini sanıyordum, beyefendiyse endişemin çok şirin olduğunu söylemişti. *Şirinmiş!* Onu o kadar tokatlamak istemiştik ki! Sonra tokatladım da zaten.”

Gwyn gülümsedi.

“Aferin sana. Gordie’ye gelirse, öğle vaktine kadar migren kendiliğinden iyileşti ve Gordie sadece bir seansı kaçırdı. Doktora görünmesi için ikna edemediğimden ben de spaya gidip kuponumla güzel bir masaj yaptırды. Ama bir dakika, sen onun migreni olduğunu nereden biliyorsun ki?”

“Görüşüğüm kişilerden biri, Chicago’da karısını kaybeden bir adam daha söylemişti. Evin garajında kendisini asmadan iki ay önce ilk ve son migrenini geçirmiş.”

“O da *Ya Olursa Konferansı*’na mı katılmış?”

“Hayır, keşke her şey o kadar basit olsaydı. Böylesi bağlantıları önemli miktarda intiharda bulamıyorum. Sadece kırılğan bağlar, belli belirsiz benzerlikler var. O kadın, engellilere hizmet eden bir vakfın CEO’suydu. Etrafındaki herkesin söylediğine göre mutlu, üretken bir hayatı vardı ve onu sevmeyen bir kişi bile yoktu.”

“Nick’in de ilk ve tek migrenini geçirdi mi?”

“Bana bahsettiği bir şey değildi. Dikkatimi çeken ve içime kurt düşüren intiharlarda, kurbanların bazısı ölmeden önceki aylarda baş dönmesi nöbetleri geçirdiklerinden şikâyetçi olmuş. Daha da tuhafı, çok yoğun rüyalar görenler varmış. Kimilerinin ağzında ve sol elinde titremeler olmuş ama sadece bir veya iki hafta sonra kendiliğinden geçmiş. Bazıları ara ara gelip giden acı bir tat almış. Hepsı farklı ve çoğunlukla ufak şeyler... Ama Nick’te alışılmadık hiçbir belirti yoktu. Hiç, sıfır.”

“Sen intihar edenlerin yakınlarıyla mı görüştün?”

“Evet.”

“Kaç kişi?”

“Seni de sayarsak şimdiye kadar yirmi iki.” Gwyn’in yüz ifadesini okuyan Jane devam etti. “Evet, biliyorum; bu durum bende biraz takıntı hâlini aldı. Belki de saçma sapan bir uğraştır.”

“Sen saçma iş yapmazsın güzelim. Ama kimi zaman gerçekten... Devam etmek zor olabiliyor. Buradan sonra nereye gideceksin?”

“San Diego yakınlarında konuşmak istediğim biri daha var.” Arkasına yaslandı. “Ama Vegas’taki bu *Ya Olursa Konferansı* hâlâ ilgimi çekiyor. Konferansa dair sakladığın bir şey var mı? Broşür veya o dört günün programı olabilir.”

“Üst katta Gordon’ın çalışma odasında bir şey vardır. Gidip bakayım. Bu arada kahveni tazeleyeyim mi?”

“Hayır, çok teşekkürler. Kahvaltıda çok içtim zaten. Bana *asıl* gereken bir tuvalet.”

“Koridorun sonunda bir banyomuz var. Gel benimle, göstereyim.”

Birkaç dakika sonra, örümceksiz, bir tutam bile toz görünmeyen banyonun lavabosunda ellerini yıkarken aynadaki yansımasıyla göz göze geldi Jane. İlk kez olmamak kaydıyla, bundan iki ay önce bu savaşa girmeye karar vererek yapılabilecek en kötü şeyi yapıp yapmadığını merak etti. Canından da öte kaybedecek çok şeyi vardı. Hatta en önemsizi canıydı.

Çatıdan, banyonun havalandırma borularından kükreyen bir rüzgâr ikinci kattan alt kata doğru üfledi; sanki masallardaki dev her zamanki köprüsünün altından çıkmış, manzaralı bir eve taşınmıştı.

Jane banyodan çıkmak üzere adımını atarken, üst kattan bir silah sesi yükseldi.

## 8

Tabancasını çekti, iki eliyle sıkıca kavradıktan sonra namlusunu sağ tarafındaki kapıya doğru çevirdi. FBI silahı değildi elindeki. İzne ayrıldığında o silahı kullanması yasaktı. Ama bu silahı da bir o kadar seviyordu, hatta daha çok sevdiği bile söylenebilirdi. 45 kalibre ACP mermi yuvasıyla bir Heckler&Koch Combat Competition Mark 23.

Duyduğu ses bir silahtan çıkmıştı. Farklı bir şey olması imkânsızdı. Ne öncesinde ne de sonrasında bir çığlık duyulmuş, hiçbir adım sesi gelmemişti.

Arizona’dan sonra takip edilmediğini biliyordu. Bu evde kendisini bekleyen biri olsa, mutfak masasında iki dul olarak karşılıklı konuştukları sırada, tüm savunmasını indirdiğinde ona saldırırdı. Belki de adam Gwyn’i esir almış, Jane’i ikinci kata çekmek için bir el ateş etmişti. Bu da mantıklı değildi gerçi ama kötü adamların çoğu mantık ve zekâdan

uzak, duygularına göre hareket ederdi. Başka bir ihtimal daha aklına gelse de şu an için onu düşünmek bile istemiyordu.

Evde ikinci bir merdiven daha olsa mutfakta olurdu. Ama Jane böyle bir yer fark etmemişti. İki kapalı kapı vardı. Biri kilerdi, diğeryise çok yüksek ihtimalle garaja açılan kapıydı. Çamaşır odası da olabilirdi. Evet, ön taraftaki merdivenlerden başka merdiven yoktu.

Merdivenleri hiç sevmezdi Jane. Sağa veya sola kaçacak bir alan olmazdı. Silahlı adama sırtını döneceği için geri çekilme ihtimali de söz konusu değildi. Bir kez adımını attı mı yukarı çıkmaktan başka çaresi olmazdı. Dar basamakların arasında yakın mesafe atış poligonundaki posterlere dönecekti.

Basamakların zeminle buluştuğu yerden eğilerek geçti, merdiven direğinin etrafından hızlıca döndü. Yukarıda kimse yoktu. Kalbi festival davulları gibi çarpıyordu, korku içten içe kendini hissettiriyordu.

Ne yapacağını biliyordu. Daha önce de yapmıştı. Eğitimcilerinden biri bunu tayt ve tütüsüz baleye benzetmişti, sadece figürleri ve tam olarak ne zaman uygulayacağını bilmesi yeterdi. Performansı sona erdiğinde ayaklarına çiçekler atılacaktı, lafın gelişi tabii.

Son basamak. Karşısında bir profesyonel varsa tam olarak burada işini bitirmeye çalışırdı. Aşağı nişan aldığı anda silahı hemen Jane'in gözlerinin hizasında olurdu; Jane yukarı nişan aldığı anda ise kendi silahı görüşünü engeller, her türlü karşısındakine en kesin atışı verirdi. Ama merdivenin tepesindeydi ve hâlâ yaşıyordu.

Eğilip duvara yakın durdu. İki eli tabancasındaydı. Kollarını uzattı. Olduğu yerde kalıp kulak verdi. Üst katın koridorunda kimse yoktu. Şimdi sırada tek tek odaları kontrol etmek vardı, ki bundan da en az merdivenler kadar nefret ediyordu. Bir eşikten geçerken işi bitebilir, her şeyin sonuna gelebilirdi.

Yatak odasında Gwyn Lambert tekli bir koltukta oturuyordu, başı soluna yatmıştı. Sağ kolu kucağına düşmüş, silah gevşek de olsa elinde kalmıştı. Mermi sağ şakağından girmiş, beynini delip sol şakağından çıkarken odadaki halıya kemik parçalarıyla saçlar dışında çok daha kötülerini de saçmıştı.